

TRES REFLEXIONS POSTERIORIS a les eleccions de diumenge passat, tan marcades per la baixa participació al nostre país.

1. L'abstenció per motius estructurals: l'abstenció diferencial a Catalunya és producte de la situació en què es troba el país. Vull dir de la situació nacional. Un país modern i competitiu com el nostre, una societat desenvolupada i conscient de les seves possibilitats, que s'ha cregut fins ara que les institucions democràtiques podien donar resposta als seus reptes i problemes, es troba segregada per un esquema politicoinstitucional que la subjuga a un estat que no es refia d'ella, a unes formacions polítiques que governen sense creure en el país en termes de sobirania nacional, ni en termes de confiança política entre elles. L'abstenció, el vot en blanc i la resignació regnant són el símptoma de la manca de coratge de tots plegats per afrontar una situació nacional complicada.

No és gens curiós ni estrany que aquest tripartit vegi com les seves formacions accidentals cauen d'una manera estrepitosa per tot arreu, sobretot a Barcelona, on se les prometien tan dolces. La gent deixa de creure en ells perquè poca gent pot posar la confiança en qui té

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

Tres reflexions sobre l'abstenció

— píndoles —

«L'abstenció, el **VOT** en blanc i la resignació regnant són el símptoma de la **MANCA** de **CORATGE** de tots plegats per afrontar una situació nacional **COMPLICADA**»

vocació de mariatxi. La desafecció democràtica comença, doncs, en el si mateix del sistema polític català; un sistema que ens han venut intocable (recordem les enquestes publicades pels grans mitjans pocs dies abans de les eleccions), en què el nacionalisme majoritari havia de clavar-se una patacada històrica, però que, al final, malgrat els dubtes de sempre i les contradiccions de sempre, ni els mitjans col·laboracionistes, ni la xarxa d'interessos socialista, se n'ha sortit prou bé.

2. L'abstenció per motius de manca de lideratge: dimarts passat, Antoni Bassas va fer una entrevista, per a mi històrica, al president Montilla. Cal que la repasseu. Em sembla que deu estar penjada a la web de Catalunya Ràdio. Poques vegades he passat tanta vergonya; poques vegades la incompetència, la grisor, la iniquitat i el populisme han estat tan clars. Poques vegades, tanmateix, he vist tan clar el drama del país. Ens havien venut que després del lideratge estil Pujol o

«Ara més que mai cal **ANAR** cap a un sistema més **MAJORITARI**, a doble llista, una d'elles **UNIPERSONAL**, en què el diputat o el regidor es guanyi el lloc davant dels **ELECTORS**»

— píndoles —

Maragall venien temps de persones «normals». Quin frau! El polític que s'asseu al capdavant d'una proposta política ha d'encarnar un projecte. És el que Francesc Torralba anomena els referents de carn i ossos. El frau de Montilla és que no té res a dir. Que només fa por. Que tot el que representa és una xarxa d'interessos que no tenen res de polític més enllà de la voluntat de desnacionalitzar el país.

La gravetat de la qüestió, però, no és que Montilla s'hagi presentat a unes eleccions. El

que és greu és que se l'hagi fet president i després algú hagi esperat que no passés res! I tant que ha passat! El que passa és que la desorientació creix, que l'escepticisme domina, que la barroeria s'imposa.

És l'efecte Montilla, és el desastre de la mitjanja personificada i convertida en referent. «Qui voldrà ser president de Catalunya després de Montilla?», em deia una senyora durant la campanya electoral. I el cert és que l'estirabot d'aquesta dona a anat fent forat en el meu cap. És cert: quin valor té un càrrec com el de president de la Generalitat quan s'hi asseu algú que no té res, absolutament res a dir? El repte, per tant, és saber dir coses, saber fer propostes, saber sumar, saber arriscar a favor de la societat i no en contra.

3. L'abstenció pel sistema electoral. Ara més que mai cal anar cap a un sistema més majoritari, a doble llista, una d'elles unipersonal, en què el diputat o el regidor es guanyi el lloc davant dels electors. Cal fugir del segrest actual amb coratge, escoltant el signe dels temps i sabent que en la democràcia ens hi juguem tot el que som. Em quedo sense espai. Espero poder-ne continuar parlant!